

Arrest

nr. 264 152 van 24 november 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HUYSMANS
Berthoudersplein 57
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (*alias*: X) en X (*alias*: X), die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 juli 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 juli 2021 tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten (twee bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 augustus 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. HUYSMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 december 2009 dienen de verzoeksters, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in. De tweede verzoekster is op dat ogenblik nog minderjarig.

Op 23 februari 2011 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 52 534 van 31 mei 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de eerste verzoekster.

Op 9 april 2010 dienen de verzoeksters, samen met andere gezinsleden, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Er worden geen medische elementen in hoofde van de verzoeksters aangehaald. Op 4 oktober 2010 wordt de medische verblijfsaanvraag van 9 april 2010 ongegrond bevonden.

Op 22 november 2010 dienen de verzoeksters, samen met andere gezinsleden, nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er worden opnieuw geen medische elementen in hoofde van de verzoeksters aangehaald. Op 1 juli 2011 wordt deze aanvraag ongegrond bevonden.

Op 20 juli 2011 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de eerste verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Op 10 augustus 2011 dienen de verzoeksters, samen met andere gezinsleden, een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er worden wederom geen medische elementen in hoofde van de verzoeksters aangehaald. Op 3 november 2011 wordt deze aanvraag ongegrond bevonden.

Op 28 november 2011 dienen de verzoeksters, samen met andere gezinsleden, een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er worden opnieuw geen medische elementen in hoofde van de verzoeksters aangehaald. Op 13 juni 2012 wordt deze aanvraag ongegrond bevonden.

Op 30 april 2012 dienen de verzoeksters, samen met andere gezinsleden, een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er worden wederom geen medische elementen in hoofde van de verzoeksters aangehaald. Op 13 juni 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 8 augustus 2012 dienen de verzoeksters, samen met hun gezinsleden, een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Op 20 september 2012 beslist de burgemeester van de stad Mechelen om deze aanvraag niet in overweging te nemen. Deze beslissing wordt door de Raad vernietigd (RvV 17 september 2015, nr. 152 726). De aanvraag wordt vervolgens wel in overweging genomen, doch op 19 juni 2017 wordt zij voor alle gezinsleden onontvankelijk verklaard. Aan de verzoeksters wordt tevens het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 23 december 2013 vertrekken de verzoeksters vrijwillig, met ondersteuning van de IOM, naar hun land van herkomst. Zij keren echter op onbekende datum terug naar België.

Op 13 maart 2018 wordt de tweede verzoekster achttien jaar.

Op 20 december 2019 dienen de verzoeksters een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

Op 15 juli 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat de aanvraag van 20 december 2019 onontvankelijk is. Het betreft de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeksters op 19 juli 2021 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.12.2019 werd ingediend en op data van 15.07.2020 en 03.03.2021 werd geactualiseerd door :

S., S. (...) (R.R. xxx)

Ook gekend als: S. S. (...)

Geboren op (...).1970

Haar meerderjarige dochter:
S., L. (...) (R.R. xxx)
Ook gekend als: S. L. (...)
Geboren op (...).2000
Nationaliteit: Armenië
Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij op 15.12.2009 voor de eerste maal naar België kwamen. Ze wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 07.06.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen dienden nog vier aanvragen op basis van artikel 9ter in die negatief werden afgesloten. Betrokkenen dienden op 08.08.2012 een aanvraag 9bis in die negatief werd afgesloten op 19.06.2017 maar deze beslissing werd door betrokkenen niet betekend aangezien zij reeds op 23.12.2013 vrijwillig terugkeerden naar Armenië met de hulp van de Internationale Organisatie voor Migratie. Noch het administratief dossier noch huidige aanvraag 9bis bevat enig bewijs van de aanwezigheid van betrokkenen op het Belgische grondgebied in de periode tussen 23.12.2013 en het indienen van huidige aanvraag 9bis.

Betrokkenen verwijzen naar een nog openstaande aanvraag 9bis dd. 07.08.2012 (en dit nadat de RVV op 17.09.2015 de initiële beslissing tot niet in overwegingname van de stad Mechelen vernietigde) en benadrukken dat zij aldus meer dan zeven jaar zouden wachten op een beslissing ten gronde, wat een onredelijke wachttermijn zou uitmaken. Echter, uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat deze aanvraag reeds negatief werd afgesloten op datum van 19.06.2017. Bovendien werd deze aanvraag afgesloten voor betrokkenen met een onontvankelijke beslissing en niet met een ongegronde beslissing. Betrokkenen kunnen zich dan niet nuttig meer beroepen op deze openstaande aanvraag daar zij reeds afgesloten werd in 2017. Daarenboven toont een zeer of zelfs onredelijke lange behandelingsduur van een verblijfsaanvraag als zodanig niet aan dat verzoekers alleen op grond van het tijdsverloop een verblijfsrecht zouden kunnen bekomen enerzijds, of niet tijdelijk naar hun land van herkomst kunnen terugkeren om er een verblijfsaanvraag in te dienen anderzijds (RVV, arrest nr 249416 van 19 februari 2021). We wijzen er nogmaals op dat betrokkenen de beslissing inzake deze verblijfsaanvraag niet hebben afgewacht maar reeds op 23.12.2013 vrijwillig terugkeerden naar Armenië met de hulp van IOM.

Betrokkenen beroepen zich op het legaal verblijf van hun zoon/broer, dhr. S.N (dossier xxx) die in het bezit is van een tijdelijke verblijfsmachtiging. Het feit dat hun zoon/broer legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen.

Betrokkenen wijzen erop dat hun aanwezigheid voor dhr. S.N. onontbeerlijk zou zijn omwille van zijn ernstige medische problemen. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Uit het administratief dossier van S.N. blijkt niet dat er nood is aan mantelzorg. Uit de recente aanvraag tot verlenging van zijn A-kaart blijkt evenmin dat er sprake is van een nood aan mantelzorg. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Indien dhr. S.N. toch nood aan mantelzorg zou hebben, kan hij een beroep doen op

diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkenen eventueel kunnen terugkeren naar België. Volledigheidshalve merken we op dat de A-kaart van S.N. vervallen is sinds 11.07.2021.

Betrokkenen beroepen zich op hun familiale verankering in de zin van artikel 8 EVRM en hun recht op eerbiediging van hun privé –en gezinsleven. Zij wijzen erop dat zij familieleden hebben in België en dat zij door hen worden opgevangen en dat zij door hen in hun onderhoud zouden voorzien. Het centrum van hun belangen zou in België liggen. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Betrokkenen halen aan dat zij samen met hun schoonbroer/oom dhr. S.R, hun zoon/broer S.N en samen met hun echtgenoot/vader en zoon/broer een feitelijk gezin vormen te Mechelen. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenen inderdaad samenwonen met hun – tot voor kort, met name tot 11.07.2021 – legaal verblijvende zoon, er is echter geen sprake van samenwonen met hun schoonbroer/oom, evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijk ten aanzien van hem aangetoond. We merken op dat hun zoon/broer reeds meerderjarig is en dat er geen bewijzen voorgelegd worden dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen afhankelijkheid. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu blijft het bij de loutere verklaring dat hun zoon/broer een ernstige medische problematiek heeft waardoor hun aanwezigheid onontbeerlijk zou zijn. Dit wordt echter niet aangetoond noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier van hun zoon. Het komt de betrokkenen toe hun argumenten te onderbouwen met concrete elementen en op zijn minst een begin van bewijs. Noch hun echtgenoot/vader en zoon/broer S.A. beschikken over enig verblijfsrecht in België. Betrokkenen kunnen er aldus voor kiezen om samen terug te keren naar Armenië. Tenslotte benadrukken we nogmaals dat betrokkenen op 23.12.2013 vrijwillig terugkeerden naar Armenië en dat het administratief dossier geen enkel bewijs bevat van hun aanwezigheid op het Belgische grondgebied in de periode tussen 23.12.2013 en het indienen van huidige aanvraag 9bis. Betrokkenen tonen aldus zelf aan dat zij perfect in staat zijn om gedurende langere tijd gescheiden te zijn van hun familieleden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden geen enkel bewijsstuk voorleggen. Betrokkenen leggen geen enkel stuk voor dat betrekking heeft op hun sociale banden of eventuele integratie. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland,

22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun veiligheid indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun veiligheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. Betrokkenen wijzen erop dat zij deze situatie reeds aanklaarten in 2012. Wij stellen echter vast dat betrokkenen op 23.12.2013 vrijwillig terugkeerden naar IOM wat in tegenspraak is met hun beweerde vrees. In deze situatie komt het aan verzoekers toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen. Betrokkenen verwijzen hiervoor naar het recente overlijden van hun zoon/broer die werd vermoord in Armenië. Echter, uit de voorgelegde stukken in verband met het overlijden van hun zoon/broer blijkt dat het om een uit de hand gelopen ruzie ging met de directeur van een nachtclub. De Armeense politie zou het vooronderzoek verderzetten en middelen toegereikt krijgen om een objectief, compleet en gedetailleerd onderzoek te garanderen (zo blijkt uit de voorgelegde vertaling dd. 02.11.2018 door een beëdigd vertaler tolk). Betrokkenen hebben nagelaten de verdere resultaten van dit politieonderzoek voor te leggen. Hieruit blijkt dan ook niet dat er voor betrokkenen sprake is van een gevaarlijke situatie in het thuisland. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het overlijden van hun schoonmoeder/grootmoeder in 2016 (ter staving waarvan betrokkenen de Belgische overlijdensakte voorleggen), betrokkenen tonen niet aan waarom dit feit een actuele tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt. Volledigheidshalve wijzen we er nogmaals op dat betrokkenen niet aantonen dat zij zich in België bevonden op het moment van overlijden van hun schoonmoeder/grootmoeder.

Betrokkenen vragen om, samen met hun raadsman, mondeling te worden gehoord in deze procedure. Echter, er dient er op gewezen te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure. Betrokkenen hadden de mogelijkheid om alle elementen naar voren te brengen hetzij in de aanvraag hetzij in de aanvullende stukken.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2009 in België zouden verblijven, dat zij aldus meer dan tien jaar hier zouden verblijven, dat zij zich zo goed mogelijk zouden hebben trachten te integreren en dat zij maar zeer beperkt ten laste zouden zijn van de Belgische Staat) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen geen enkel stuk voorleggen met betrekking tot hun eventuele integratie.
(...)"

Op 15 juli 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de beide verzoeksters tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (twee bijlagen 13). Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing, die aan de verzoeksters op 19 juli 2021 ter kennis worden gebracht. De tweede bestreden beslissing, die op gelijkkluidende motieven als de derde bestreden beslissing is gestoeld, is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Mevrouw,

Naam, voornaam: S., S. (...)

geboortedatum: (...).1970

geboorteplaats: K. (...)

nationaliteit: Armenië

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als S. S. (...),

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Op uitdrukkelijke vraag van de verzoeksters wordt het door hen ingediende verzoekschrift van 16 augustus 2021 als onbestaande beschouwd en wordt geoordeeld op basis van het verzoekschrift van 17 augustus 2021.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoeksters de schending aan van het “*beginsel behoorlijk bestuur*”, van de (materiële) motiveringsplicht, van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“1.De motivering in de bestreden beslissing :

Aangezien de motivering als volgt luidt :

“Ni. dat “de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure nl via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.” ;

Aangezien de aangevochten beslissing, dewelke verzoeksters een onontvankelijkheids en ongegrondheidsbeslissing oplegt , foutief en onafdoende gemotiveerd is en zulks een schending uitmaakt van de motiveringsplicht ;

Aangezien mocht DVZ het haar voorgelegde, gedetailleerde dossier onderzocht, gelezen en geanalyseerd hebben, dan zou ze deze beslissing niet genomen hebben ;

2.Juridisch kader :

Aangezien overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden;

Aangezien artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder hun toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd;

Dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn ;

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing;

De motivering is niet afdoende als het gaat om:

vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule, D., De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet TVVR 1993, 67 e.v.);

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren ;

3.Toetsing :

De materiële motiveringsplicht werd geschonden :

1.

Iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, maw, de beslissing moet worden gedragen door deugdelijke motieven. Dit houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvSt, Decruynaere, nr. 100.940, 20.11.2001) ;

De motieven der bestreden beslissing stellen niets anders dan een standaardmotivering daar die aangehaald wordt en niets anders ;

2.

De 'motivering' komt, zoals hoger aangetoond, neer op een te summiere materiële motivering.

Summiere motiveringen worden niet aanvaard (RvSt, DEBOES, nr 85.308, 15.2.2000; RvSt, DEGENEFE, nr 63.020, 12.11.1996)

Doordat de aangevochten beslissing dd. 15.7.2021, betekend op 19.7.2021, geen rekening houdt met de feitelijke omstandigheden eigen aan deze zaak, voldoende uiteengezet door verzoeksters in de gedinginleidende aanvraag en de bewijsstukken hierbij gevoegd en de hoger onder 'I. De Feiten' duidelijk weergegeven en herhaald en DVZ voldoende bekend en nog steeds bestaande in hoofde van verzoeksters, waar zij simpelweg vaststelt dat verzoeksters niet voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een humanitaire regularisatie ;

Besluit zij derhalve volledig onterecht verzoeksters een beslissing van onontvankelijkheid te betekenen met bevel het grondgebied te verlaten, wat geleid heeft tot de bestreden beslissing ;

Terwijl overeenkomstig art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 alle administratieve beslissingen en betuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden ;

Dat in casu een duidelijke schending van de motiveringsplicht, minstens van de materiele motiveringsplicht, en de beginselen van behoorlijk bestuur aan de orde zijn gezien DVZ alle feitelijke omstandigheden aan de zaak niet in ogenschouw neemt ;

Dat had zij dit wel gedaan, dan had zij vastgesteld dat er geen reden was om in hoofde van verzoeksters een beslissing tot weigering van verblijfsvergunning op te leggen ;

De RvV is immers bevoegd om na te gaan of DVZ bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is ;

De feitelijke gegevens, bewezen aan de hand van stukken, worden nogmaals uiteengezet bij de bespreking der weerlegging van de door DVZ gehanteerde motieven, nl :

1.

Verzoeksters nemen nota van het feit dat de beslissing dd. 19.6.2017, waarbij hun humanitaire regularisatieaanvraag dd. 7.8.2012 onontvankelijk verklaard werd, niet aan hen kon betekend worden ingevolge beweerde afwezigheid op het territorium ;

Verzoeksters verbleven wel degelijk op het Belgische grondgebied sedert november 2016 ;

Echter sedert voormelde datum keren verzoeksters illegaal terug naar België, waar zij verblijven te Keerbergen bij de schoonbroer R. S. (...) en zijn vrouw en kinderen, tot op eind april 2017 (stuk 3) ;

Vanaf 1.5.2017 huren zij een woning aan de (...), blijkens een huurcontract, waarvan copij gevoegd wordt evenals de bewijzen van betaling van huur en verzekeringen (stuk 4 a en 4b) ; ook Mevr N. G. (...), aangestelde gebouwenbeheerder der VME bevestigt de correctheid der verzoeksters inzake betalingen van huur en verzekeringen, de garantie inzake huur (voor wie R. S. (...), schoonbroer verzoekster borg staat) en de medewerking van verzoeksters aan het onderhoud van de gemene delen van het gebouw tesamen met de andere bewoners (stuk 4 b) ;

*Zij verblijven hier constant en onafgebroken vanaf 1.5.2017 tot op heden, wat bewezen wordt door :
-betalingsbewijzen dewelke zij voorbrengen van de nutsvoorzieningen zoals water (Pidpa), gas en elektriciteit (stuk 5),
-een attest van het OCMW te Mechelen dewelke hen voorziet van medische hulp en bijstand ingeval van ziekte of wanneer nodig en hun medische kaarten (stuk 6 en 7),
-de schoolrapporten van de dochter L., schoolgaand te Mechelen aan het B. (...) Atheneum waar zij de richting haartooi volgt en stage loopt (stuk 8 a en 8b) ;*

Tevens zijn verzoeksters nog altijd gekend onder hun initieel rijksregisternr, toegekend bij intrede in België in 2009 ;

Echter werd hun raadsman wel op de hoogte gebracht van het bestaan van deze beslissing, doch deze bleek niet meer te wonen op het aangegeven adres (stuk 9) ;

DVZ heeft echter geen nieuw schrijven verstuurd naar deze raadsman op zijn nieuw adres ;

Bijgevolg onwetend zijnde over de inhoud van deze beslissing van 19.6.2017, hebben verzoeksters op 20.12.2019 dan een nieuw verzoek tot regularisatie neergelegd bij monde van hun vorige raadsman Mter B. D. (...) met kantoor te (...);

Deze nieuwe regularisatie aanvraag werd onontvankelijk verklaard bij beslissing dd. 15.7.2021 met bevel het grondgebied te verlaten en aan verzoeksters betekend op 19.7.2021 (stuk 1) ;

Op grond van een niet correcte beoordeling der feiten heeft DVZ dan ook in alle onredelijkheid haar beslissing tot weigering van een verblijfsvergunning genomen;

Had DVZ bijkomende info gewenst, dan had zij de raadsman van verzoeksters om bijkomende uitleg kunnen vragen of verzoeksters zelf kunnen verhoren (CCE nr 230.257 dd. 19.2.2015), wat zij verkoos niet te doen ;

2.

Het is duidelijk dat DVZ de voorkeur gaf aan een snelle, vage en roekeloze beslissing zonder een meticuleus en gedetailleerd onderzoek;

Het overlijden van de respectievelijke schoonmoeder en grootmoeder van verzoeksters in 2016 in België, toen verzoeksters in Armenië verbleven ;

Het overlijden tengevolge van de moord op hun respectievelijke zoon en broer A. (...) in Armenië, toen verzoeksters in België verbleven ;

De aan psychische problemen lijdende respectievelijke zoon N. (...) (stuk 10) en broer van verzoeksters (dewelke geregulariseerd werd – zijn verblijfstoestand wordt verlengd gezien hij thans in het bezit

gesteld werd van een bijlage 15 en op 2.9.2021 verlengt het Stadhuis te Mechelen zijn verblijfsdocumenten –stuk 11) ;

Deze gebeurtenissen hebben verzoeksters en hun familie zwaar verscheurd, hen diep leed bezorgd en hen getekend voor het leven ; deze menselijke drama's noodzaken de steun en morele hulp van de nog overblijvende familieleden ;

DVZ durft zelfs laconiek voor te houden dat indien N. (...) problemen heeft hij zich kan wenden tot thuisverpleging, daar waar hij samenwoont met verzoeksters en dhr L. (...) en A. S. (...) op het adres (...), - element hetwelk DVZ niet in ogenschouw neemt - dat ook deze naaste familieleden de eerste zijn dewelke N. (...) opvangen of te hulp staan bij de minste problemen ;

DVZ erkent de samenwoning tussen verzoeksters en hun meerderjarige respectievelijke zoon/broer N. (...) alsmede de psychische problemen in hoofde van deze zoon (stukken 10 en 11) dewelke op basis hiervan een verblijfsvergunning bekomt, derwijze dat in casu de afhankelijkheid niet alleen bestaat op basis van louter affectieve banden, doch de samenwoning ook aantoonde dat verzoeksters andere banden hebben nl dat zij de eerste hulp kunnen bieden wanneer N. (...) problemen heeft (contact opnemen met huisarts, psychiater, medicatie halen en toedienen, hem verzorgen, hem eten maken en toedienen indien nodig,...), dat zij de financiële lasten van het dagdagelijkse leven en samenwonen delen, ... ;

Mocht zoon N. (...) alleen geleefd hebben en ingeschreven zijn op een ander adres, dan zou de toestand totaal verschillend geweest zijn, wat in casu niet het geval is (stuk 11) ;

Verzoeksters hebben dan ook meer dan een begin van bewijs geleverd van de banden van afhankelijkheid anders dan de affectieve banden ;

Deze objectieve aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid maken dan ook dat verzoeksters zich kunnen beroepen op de bescherming van het gezinsleven zoals voorzien in art 8 van het EVRM en zij deze bescherming daadwerkelijk kunnen genieten ;

DVZ had kunnen vermijden dat deze menselijke drama's nog ondraaglijker werden, door o.a. billijkheid, gematigdheid en redelijkheid te hanteren en verzoeksters en respectievelijk hun echtgenoot, vader en zoon, broer te regulariseren ;

Dit onderdeel van het besluit is dan ook in alle onredelijkheid genomen !

Nochtans behoort het tot de plicht van de administratie om informatie te vergaren om met kennis van zaken standpunt in te nemen (cfr F. Piret, D. Renders, et A. Trybulowski, "Les Droits de la Défense et les actes unilatéraux de l'administration : où l'unilatéralité ne va pas sans contradiction" in Les Droits de la Défense (dir. : P.Martens), CUP, volume 146, Bruxelles, 2014, pp72/77) ;

Aangezien de bestreden beslissing dan ook niet getuigt van enige redelijkheid en dient vernietigd ;

DVZ mag dan ook soeverein interpreteren doch zich niet beperken tot summiere en simplistische motiveringen ;

Aangezien in casu DVZ overduidelijk een compleet overhaaste beslissing genomen heeft, dewelke volledig in strijd is met de materiële motiveringsplicht ;

De formele motiveringsplicht werd geschonden :

De formele motiveringsplicht valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtversie ;

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het een onontvankelijkheidsverklaring van een aanvraag tot verblijfsvergunning . De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeksters. De gevolgen van de bestreden beslissing zijn dermate ernstig voor verzoeksters dat zij de mogelijkheid moeten hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot de negatieve beslissing ;

Om aan de draagkrachtversie voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn.

De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.(RvSt, De Clercq,nr. 94.939,28.2.1997) ;

In casu beperkt DVZ zich tot het onredelijk toepassen van het opleggen van een beslissing inhoudende de weigering van een verblijfsvergunning met bevel het grondgebied te verlaten, zonder rekening te houden met alle dramatische gebeurtenissen dewelke deze familie op zeer korte tijd getroffen heeft ; Het overlijden van de respectievelijke schoonmoeder en grootmoeder van verzoeksters in 2016 in België, toen verzoeksters in Armenië verbleven ;

Het overlijden tengevolge van de moord op hun respectievelijke zoon en broer A. (...) in Armenië, toen verzoeksters in België verbleven ;

De aan psychische problemen lijdende respectievelijke zoon N. (...) (stuk 10) en broer van verzoeksters (dewelke geregulariseerd werd – zijn verblijfstoestand wordt verlengd gezien hij thans in het bezit gesteld werd van een bijlage 15 en op 2.9.2021 verlengt het Stadhuis te Mechelen zijn verblijfsdocumenten –stuk 11) ;

Dit is duidelijk een onevenredige, onvoldoende precieze en individuele, en veel te vage motivering, zodat de formele motiveringsplicht geschonden is ;

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden :

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvSt, nr 154954, 14.2.2006)

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de RvSt niet aanvaard.

DVZ heeft zich uitsluitend gebaseerd op een onzorgvuldige en niet geverifieerde analyse van het dossier in hoofde van verzoeker , waarbij deze geen enkele rekening gehouden heeft met het belang van verzoeksters (nl het samen – dwz met gans de familie - kunnen verwerken van het leed hen overkomen tengevolge van het overlijden van hun respectievelijke schoon en grootmoeder, en van de moord op hun respectievelijke zoon en broer zonder zich te moeten zorgen maken over hun verblijfstoestand ...), wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de DVZ niet met zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd.

De bestreden beslissing houdt dan ook een flagrante schending in van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de uitdrukkelijk motivatieplicht ;

dat deze beslissing niet menselijk en niet correct is ;

Aangezien de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden ;

Art 9 bis der Vreemdelingenwet van 15.12.1980 werd geschonden ;

Alle hoger aangehaalde elementen, zoals :

Het overlijden van de respectievelijke schoonmoeder en grootmoeder van verzoeksters in 2016 in België, toen verzoeksters in Armenië verbleven ;

Het overlijden tengevolge van de moord op hun respectievelijke zoon en broer A. (...) in Armenië, toen verzoeksters in België verbleven ;

De aan psychische problemen lijdende respectievelijke zoon N. (...) (stuk 10) en broer van verzoeksters ,dewelke geregulariseerd werd ; het samen – dwz met gans de familie - kunnen verwerken van het leed hen overkomen tengevolge van het overlijden van hun respectievelijke schoon en grootmoeder, en van de moord op hun respectievelijke zoon en broer zonder zich te moeten zorgen maken over hun verblijfstoestand ...;

hun sociale banden (familiale verankering in Mechelen in België) en hun integratie;

maken dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevinden en deze omstandigheden wel degelijk kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden in de zin van art 9bis en art 9 lid 3 der Vreemdelingenwet ;

Verzoeksters verwijzen hierbij ook naar de in hun regularisatieaanvraag geciteerde rechtspraak, dewelke hier als uitdrukkelijk herhaald aanzien wordt ;"

3.2. Beoordeling

3.2.1. In de mate dat de verzoeksters zich beroepen op een schending van "*het beginsel van behoorlijk bestuur*", wordt erop gewezen dat het bestuursrecht geen uniek en enig "*beginsel van behoorlijk bestuur*" kent, maar wel diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De aangevoerde schending van "*het beginsel van behoorlijk bestuur*" betreft op zich dan ook geen duidelijke omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel en is om die reden niet ontvankelijk.

3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door de verzoeksters aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zouden kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of hun plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door de verzoeksters aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door de verzoeksters aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de eerste bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

Ook in de tweede en de derde bestreden beslissing worden de determinerende motieven aangegeven op basis waarvan deze beslissingen zijn genomen. In de motivering van de tweede en derde bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de juridische grondslag, dit is artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Er wordt tevens naar de feiten toe gemotiveerd. Met name geeft de gemachtigde aan dat de verzoeksters niet in het bezit zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

De motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen kunnen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoeksters er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. De verzoeksters maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeksters de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar de verzoeksters inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de motieven van de bestreden beslissingen, betreft hun kritiek de tevens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bepaling waarvan de verzoeksters tevens de schending aanvoeren. De voormelde beginselen van behoorlijk bestuur dienen dan ook mede te worden beoordeeld in het licht van deze wetsbepaling, die de juridische grondslag van de eerste bestreden beslissing vormt.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager

beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoeksters beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verweerder oordeelde evenwel dat de door de verzoeksters aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheid vormen waaruit blijkt dat zij de aanvraag niet via de gewone procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zouden kunnen indienen, reden waarom deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

3.2.4. De verzoeksters stellen nota te nemen van het feit dat de beslissing van 19 juni 2017 waarbij hun regularisatieaanvraag van 7 augustus 2012 onontvankelijk werd verklaard niet aan hen kon worden betekend omdat zij niet aanwezig waren op het Belgische grondgebied. De verzoeksters voeren aan dat zij zich sinds november 2016 terug op het Belgische grondgebied bevinden, wat zij menen te kunnen staven aan de hand van allerlei documenten die bij het verzoekschrift worden gevoegd (zie inventaris verzoekschrift, stukken 3, 4a, 4b, 5, 6, 7, 8a en 8b). De verzoeksters betogen dat er met betrekking tot deze beslissing wel een schrijven naar hun raadsman werd verzonden, maar dat deze niet meer op het opgegeven adres bleek te wonen en de verweerder geen nieuw schrijven heeft verstuurd naar hun raadsman op zijn nieuw adres. In de onwetendheid over de beslissing van 19 juni 2017 zouden de verzoeksters dan maar een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben ingediend.

De Raad merkt dienaangaande vooreerst op dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de toenmalige raadsman van de verzoeksters de verweerder op de hoogte had gebracht van het gegeven dat zijn adres was gewijzigd. Het kan de verweerder dan ook niet worden verweten dat de beslissing van 19 juni 2017 niet naar het nieuwe adres van de raadsman werd verstuurd.

Verder wordt in de eerste bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Betrokkenen verwijzen naar een nog openstaande aanvraag 9bis dd. 07.08.2012 (en dit nadat de RVV op 17.09.2015 de initiële beslissing tot niet in overwegingname van de stad Mechelen vernietigde) en benadrukken dat zij aldus meer dan zeven jaar zouden wachten op een beslissing ten gronde, wat een onredelijke wachttermijn zou uitmaken. Echter, uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat deze aanvraag reeds negatief werd afgesloten op datum van 19.06.2017. Bovendien werd deze aanvraag afgesloten voor betrokkenen met een onontvankelijke beslissing en niet met een ongegronde beslissing. Betrokkenen kunnen zich dan niet nuttig meer beroepen op deze openstaande aanvraag daar zij reeds afgesloten werd in 2017. Daarenboven toont een zeer of zelfs onredelijke lange behandelingsduur van een verblijfsaanvraag als zodanig niet aan dat verzoekers alleen op grond van het tijdsverloop een verblijfsrecht zouden kunnen bekomen enerzijds, of niet tijdelijk naar hun land van herkomst kunnen terugkeren om er een verblijfsaanvraag in te dienen anderzijds (RVV, arrest nr 249416 van 19 februari 2021). We wijzen er nogmaals op dat betrokkenen de beslissing inzake deze verblijfsaanvraag niet hebben afgewacht maar reeds op 23.12.2013 vrijwillig terugkeerden naar Armenië met de hulp van IOM.”

Deze vaststellingen vormen de determinerende overwegingen als waarom de verweerder het argument omtrent de openstaande verblijfsaanvraag van augustus 2012 niet als een buitengewone omstandigheid in aanmerking heeft genomen. De verzoeksters brengen niets in tegen het determinerende motief dat *“een zeer of zelfs onredelijke lange behandelingsduur van een verblijfsaanvraag als zodanig niet aan(toont) dat verzoekers alleen op grond van het tijdsverloop een verblijfsrecht zouden kunnen bekomen enerzijds, of niet tijdelijk naar hun land van herkomst kunnen terugkeren om er een verblijfsaanvraag in te dienen anderzijds (RVV, arrest nr 249416 van 19 februari 2021)”*. Dit determinerende motief volstaat om het in de aanvraag ingeroepen element dat de verzoeksters nog steeds wachten op een beslissing inzake de vorige verblijfsaanvraag van augustus 2012, niet als een buitengewone omstandigheid in aanmerking te nemen.

Hogerop wordt in de eerste bestreden akte nog het volgende weergegeven:

“Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij op 15.12.2009 voor de eerste maal naar België kwamen. Ze wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 07.06.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen dienden nog vier aanvragen op basis van artikel 9ter in die negatief werden afgesloten. Betrokkenen dienden op 08.08.2012 een aanvraag 9bis in die negatief werd afgesloten op 19.06.2017 maar deze beslissing werd door betrokkenen niet betekend aangezien zij reeds op 23.12.2013 vrijwillig terugkeerden naar Armenië met de hulp van de Internationale Organisatie voor Migratie. Noch het administratief dossier noch huidige aanvraag 9bis bevat enig bewijs van de aanwezigheid van betrokkenen op het Belgische grondgebied in de periode tussen 23.12.2013 en het indienen van huidige aanvraag 9bis”.

De verweerder betreft deze vermeldingen echter op geen enkele wijze bij zijn beoordeling van de in de aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheden. Het betreft een loutere oplijsting van een aantal feitelijke elementen die blijken uit het administratief dossier. De hierboven geciteerde vermeldingen in de eerste bestreden akte moeten als louter overtollig worden beschouwd, aangezien zij niet worden aangewend om het besluit te ondersteunen dat de verzoeksters geen buitengewone omstandigheden hebben aangetoond die hen verhinderen om de aanvraag in te dienen via de reguliere procedure, dit is vanuit het buitenland. In de mate dat de verzoeksters zich richten tot de loutere vaststelling dat de beslissing van 19 juni 2017 niet aan hen kon worden betekend omdat zij op dat ogenblik niet op het grondgebied verbleven, is hun kritiek dan ook niet ontvankelijk.

Bovendien kan in de eerste bestreden akte hoe dan ook niet worden gelezen dat de thans voorliggende verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat de beslissing inzake de vorige aanvraag van augustus 2012 niet aan de verzoeksters kon worden betekend nu zij op dat ogenblik niet op het grondgebied verbleven. De verweerder heeft immers nergens gesteld dat de verzoeksters ten tijde van de beslissing van 19 juni 2017 niet in België verbleven, maar enkel dat noch het administratief dossier, noch de thans voorliggende verblijfsaanvraag van 20 december 2019 enig begin van bewijs bevatten van de aanwezigheid van de verzoeksters op het Belgische grondgebied in de periode tussen 23 december 2013 en het indienen van de thans voorliggende aanvraag. De Raad stelt vast dat de verzoeksters met de thans bij het verzoekschrift gevoegde stukken alsnog hun aanwezigheid in België sinds november 2016 trachten aan te tonen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat deze stukken niet op een nuttig tijdstip, dit is voorafgaand aan het treffen van de thans bestreden beslissingen, aan de verweerder werden ter kennis gebracht. Zij worden voor het eerst bijgebracht in het kader van het bij de Raad ingediende beroep. Aan de hand van de thans voor het eerst bijgebrachte stukken tonen de verzoeksters echter niet aan dat de verweerder enig op dat moment voorliggend element zou hebben veronachtzaamd waar hij vaststelt dat er geen enkel begin van bewijs voorligt van de aanwezigheid van de verzoeksters op het Belgische grondgebied in de periode tussen 23 december 2013 en het indienen van de thans voorliggende aanvraag.

In de mate dat de verzoeksters van de Raad zouden verwachten dat hij, op basis van de thans voor het eerst bijgevoegde stukken, hun verblijfsaanvraag van 20 december 2019 zou herbeoordelen en zijn beoordeling in de plaats zou stellen van die van de bevoegde overheid, dient erop te worden gewezen dat de Raad niet over een dergelijke bevoegdheid beschikt. Als annulatierechter dient de Raad de regelmatigheid van een administratieve beslissing immers te beoordelen in functie van de gegevens waarover de verweerder ten tijde van het nemen van zijn beslissing(en) kon beschikken om deze te nemen (zie onder meer RvS 23 september 2002, nr. 110.548).

Voor het overige stelt de Raad nog vast dat de verzoeksters op zich niet betwisten dat zij op 23 december 2013, met de ondersteuning van de IOM, terugkeerden naar hun land van herkomst. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeksters met hun kritiek omtrent hun aan- of afwezigheid in België, de (determinerende) motieven van de eerste bestreden beslissing niet vitiëren.

3.2.5. De verzoeksters werpen nog op dat, indien de verweerder inzake de voorliggende verblijfsaanvraag bijkomende info had gewenst, hij hun raadsman om bijkomende uitleg had kunnen vragen of hen had kunnen verhoren, wat de verweerder verkoos niet te doen.

Het komt de verweerder bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet echter enkel toe om de daadwerkelijk in de aanvraag aangevoerde elementen in rekening te nemen en te beoordelen of zij al dan niet buitengewone omstandigheden

uitmaken die de betrokkenen verhinderen om de aanvraag via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Het is immers aan de aanvrager om op precieze wijze de ingeroepen buitengewone omstandigheden te verduidelijken en te onderbouwen met de nodige concrete gegevens (zie ook *supra*). De zorgvuldigheidsverplichting, die rust op de bestuursoverheid, geldt in dit geval dus evenzeer ten aanzien van de rechtszoekende of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verweerder kan beoordelen of de er aan de wettelijke voorwaarden is voldaan. De verplichting die rust op de burger van de Unie in het kader van een aanvraag voor een verklaring van inschrijving, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Het kwam derhalve aan de verzoeksters zelf toe om hun aanvraag te stofferen met alle elementen die zij nuttig achtten om aan te tonen dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevinden die het hen bijzonder moeilijk of zelfs nagenoeg onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. De bewijslast rust ter zake op de aanvrager en dus op de verzoeksters zelf, en het komt niet aan de verweerder toe om bij gebrek aan voldoende bewijzen omtrent de buitengewone omstandigheden bij de verzoekster of hun raadsman extra informatie in te winnen of om de verzoeksters mondeling te verhoren.

De verzoeksters kunnen in dit kader niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad van State nr. 230.257 van 19 december 2015. Dit arrest werd immers gevelde in het kader van een beslissing waarbij een einde werd gesteld aan een eerder verkregen verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, hetgeen een heel andere feitelijke en juridische context is dan een beslissing die het antwoord betreft op een aanvraag en waarbij *in casu* enkel wordt beslist dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet ontvankelijk is.

3.2.6. De verzoeksters verwijzen naar het legaal verblijf van hun zoon/broer N. die werd geregulariseerd en die lijdt aan psychische problemen. De verzoeksters benadrukken dat zij met N. samenleven, een element dat volgens hen door de verweerder wordt veronachtzaamd. De verzoeksters geven tevens aan dat zij, als zijn naaste familieleden, de eerste zijn die N. opvangen of helpen bij de minste problemen. De verzoeksters menen dan ook dat er tussen hen en N. niet enkel sprake is van louter affectieve banden maar dat de samenwoning ook aantoonde dat zij andere banden hebben met name dat zij de eerste hulp kunnen bieden wanneer N. problemen heeft (contact opnemen met de huisarts, psychiater, medicatie halen en toedienen, hem verzorgen, hem eten maken en toedienen indien nodig) en dat zij de financiële lasten van het dagelijks leven delen. De verzoeksters betogen dat zij zich zodoende wel degelijk kunnen beroepen op de bescherming van een gezinsleven, zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM.

In de eerste bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Betrokkenen beroepen zich op het legaal verblijf van hun zoon/broer, dhr. S.N. (dossier xxx) die in het bezit is van een tijdelijke verblijfsmachtiging. Het feit dat hun zoon/broer legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen.

Betrokkenen wijzen erop dat hun aanwezigheid voor dhr. S.N. onontbeerlijk zou zijn omwille van zijn ernstige medische problemen. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Uit het administratief dossier van S.N. blijkt niet dat er nood is aan mantelzorg. Uit de recente aanvraag tot verlenging van zijn A-kaart blijkt evenmin dat er sprake is van een nood aan mantelzorg. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Indien dhr. S.N. toch nood aan mantelzorg zou hebben, kan hij een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkenen eventueel kunnen terugkeren naar België. Volledigheidshalve merken we op dat de A-kaart van S.N. vervallen is sinds 11.07.2021.

Betrokkenen beroepen zich op hun familiale verankering in de zin van artikel 8 EVRM en hun recht op eerbiediging van hun privé –en gezinsleven. Zij wijzen erop dat zij familieleden hebben in België en dat zij door hen worden opgevangen en dat zij door hen in hun onderhoud zouden voorzien. Het centrum van hun belangen zou in België liggen. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen

iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Betrokkenen halen aan dat zij samen met hun schoonbroer/oom dhr. S.R, hun zoon/broer S.N en samen met hun echtgenoot/vader en zoon/broer een feitelijk gezin vormen te Mechelen. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenen inderdaad samenwonen met hun – tot voor kort, met name tot 11.07.2021 – legaal verblijvende zoon, er is echter geen sprake van samenwonen met hun schoonbroer/oom, evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijk ten aanzien van hem aangetoond. We merken op dat hun zoon/broer reeds meerderjarig is en dat er geen bewijzen voorgelegd worden dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen afhankelijkheid. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) In casu blijft het bij de loutere verklaring dat hun zoon/broer een ernstige medische problematiek heeft waardoor hun aanwezigheid onontbeerlijk zou zijn. Dit wordt echter niet aangetoond noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier van hun zoon. Het komt de betrokkenen toe hun argumenten te onderbouwen met concrete elementen en op zijn minst een begin van bewijs. Noch hun echtgenoot/vader en zoon/broer S.A. beschikken over enig verblijfsrecht in België. Betrokkenen kunnen er aldus voor kiezen om samen terug te keren naar Armenië. Tenslotte benadrukken we nogmaals dat betrokkenen op 23.12.2013 vrijwillig terugkeerden naar Armenië en dat het administratief dossier geen enkel bewijs bevat van hun aanwezigheid op het Belgische grondgebied in de periode tussen 23.12.2013 en het indienen van huidige aanvraag 9bis. Betrokkenen tonen aldus zelf aan dat zij perfect in staat zijn om gedurende langere tijd gescheiden te zijn van hun familieleden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden geen enkel bewijsstuk voorleggen. Betrokkenen leggen geen enkel stuk voor dat betrekking heeft op hun sociale banden of eventuele integratie. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Deze beoordeling ligt in lijn met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaruit blijkt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59).

De verzoeksters betwisten op zich niet dat zij in het kader van hun machtigingsaanvraag van 20 december 2019 geen begin van bewijs hebben bijgebracht waaruit zou kunnen blijken dat hun aanwezigheid voor N. onontbeerlijk zou zijn. De verzoeksters betwisten evenmin dat N. meerderjarig is en dat zij op 23 december 2013 vrijwillig terugkeerden naar Armenië en zij dus in het verleden reeds langere tijd gescheiden waren van hun familieleden, waaronder hun zoon/broer N.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder in rekening bracht dat de verzoeksters op hetzelfde adres verblijven als hun zoon/broer N. De verweerder stelt hieromtrent vast dat *“uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenen inderdaad samenwonen met hun – tot voor kort, met name tot 11.07.2021 – legaal verblijvende zoon (...). We merken op dat hun zoon/broer reeds meerderjarig is en dat er geen bewijzen voorgelegd worden dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen afhankelijkheid. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “(...)” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu blijft het bij de loutere verklaring dat hun zoon/broer een ernstige medische problematiek heeft waardoor hun aanwezigheid onontbeerlijk zou zijn. Dit wordt echter niet aangetoond noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier van hun zoon”*. Thans voegen de verzoeksters bij hun verzoekschrift een schrijven van een psychiater-psychotherapeut van 10 juni 2021 waarin deze verklaart dat N. door hem behandeld wordt sedert augustus 2016 (inventaris verzoekschrift, stuk 10). Dit stuk werd echter niet door de verzoeksters voorgelegd in het kader van de voorliggende aanvraag van 20 december 2019. Ook de bijlage 15 van 2 september 2021 waarbij het verblijfsrecht van N. volgens de verzoeksters werd verlengd, lag niet voor toen de verweerder de bestreden beslissingen trof (inventaris verzoekschrift, stuk 11). Door thans voor het eerst een poging te ondernemen om het legaal verblijf van hun zoon/broer en diens medische situatie te bewijzen, maken de verzoeksters dan ook niet aannemelijk dat de verweerder de hem toen voorliggende gegevens zou hebben miskend waar hij vaststelt dat er geen begin van bewijs voorligt dat de aanwezigheid van de verzoeksters voor N. onontbeerlijk zou zijn en waar hij ten overvloede nog meegeeft dat *“de A-kaart van S.N. vervallen is sinds 11.07.2021”*. Uit stuk 10 blijkt overigens niet dat de aanwezigheid van de verzoeksters op het Belgische grondgebied voor N. daadwerkelijk onontbeerlijk is. De verzoeksters tonen dan terzake dan ook geen ondeugdelijke motivering of onzorgvuldige besluitvorming aan.

Verder heeft de verweerder als volgt uiteengezet waarom de aanwezigheid van N. in België geen buitengewone omstandigheid vormt: *“Het feit dat hun zoon/broer legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Betrokkenen wijzen erop dat hun aanwezigheid voor dhr. S.N. onontbeerlijk zou zijn omwille van zijn ernstige medische problemen. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Uit het administratief dossier van S.N. blijkt niet dat er nood is aan mantelzorg. Uit de recente aanvraag tot verlenging van zijn A-kaart blijkt evenmin dat er sprake is van een nood aan mantelzorg. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Indien dhr. S.N. toch nood aan mantelzorg zou hebben, kan hij een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkenen eventueel kunnen terugkeren naar België. Volledigheidshalve merken we op dat de A-kaart van S.N. vervallen is sinds 11.07.2021”*. De verzoeksters tonen niet aan dat deze beoordeling alle redelijkheid te buiten gaat. De Raad wijst er in dit kader nogmaals op dat de bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden op de verzoeksters zelf rust.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat niet wordt aangetoond dat de verweerder enig concreet gegeven, waarover hij daadwerkelijk kon beschikken, heeft veronachtzaamd waar hij vaststelt dat de verzoeksters geen bewijzen hebben voorgelegd worden waaruit kan blijken dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen afhankelijkheid, zoals *in casu* vereist is in het licht van de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Bijgevolg tonen de verzoeksters evenmin aan dat op kennelijk onredelijke wijze

wordt vastgesteld dat zij *“niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen.”*

De verzoeksters gaan er met hun betoog bovendien aan voorbij dat de verweerder tevens heeft geoordeeld dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding betreft, en dat deze tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM. De Raad wijst er in dit kader op dat het EHRM reeds stelde dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland terwijl zij geen verplichting hebben om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101). *In casu* dient te worden opgemerkt dat de verzoeksters niet concreet aannemelijk maken dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om hen in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de verplichting om de voorziene procedures te respecteren, het gezins- of familieleven in die mate in het gedrang brengt dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeksters enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verzoeksters verwijzen voorts nog naar het overlijden van hun schoonmoeder/grootmoeder en zoon/broer. Zij werpen op dat deze gebeurtenissen hen zwaar verscheurd hebben, leed hebben bezorgd en hen getekend hebben voor het leven waardoor zij de steun van hun overblijvende familieleden nodig hebben. Uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt evenwel dat de verweerder deze elementen wel degelijk in rekening heeft genomen. Door enkel opnieuw te wijzen op deze elementen, tonen de verzoeksters niet aan dat de motieven hieromtrent ondeugdelijk of kennelijk onredelijk zijn.

De verzoeksters betwisten voorts niet dat *“(n)och hun echtgenoot/vader en zoon/broer S.A. beschikken over enig verblijfsrecht in België”*, zoals in de eerste bestreden beslissing wordt uiteengezet. De verzoeksters maken dan ook niet aannemelijk dat in de eerste bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat de betrokkenen ervoor kunnen kiezen om samen met hun familie terug te keren naar Armenië.

In de mate dat de verzoeksters hierbij doelen op de aanwezigheid van hun schoonbroer/nonkel wordt erop gewezen dat zij niet betwisten dat *“er (...) echter geen sprake (is) van samenwoning met hun schoonbroer/oom, evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijk(heid) ten aanzien van hem aangetoond.”* Gelet op de hoger vermelde rechtspraak van het EHRM maken de verzoeksters dan ook niet aannemelijk dat zij een gezins- of familieleven met hun oom hebben dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

3.2.7. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat in de eerste bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de voorgelegde elementen niet als buitengewone omstandigheden werden aanvaard en dat de verzoeksters niet hebben aangetoond dat de geboden motieven niet deugdelijk zouden zijn. De Raad stelt vast dat de verzoeksters in wezen de elementen uit de aanvraag herhalen en telkenmale herformuleren, wat uiteraard niet van aard is om de pertinente motieven uit de eerste bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Evenmin tonen de verzoeksters aan dat men zich omtrent de opgegeven motieven tevergeefs dient af te vragen hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen of dat geen rekening zou zijn gehouden met het geheel van de voorgelegde elementen. De verzoeksters hebben ook geen elementen geduid waarmee de gemachtigde ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden. Daar waar de verzoeksters met hun kritiek blij geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. De uiteenzetting van de verzoeksters laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen werden genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM blijkt derhalve niet. Met hun betoog maken de verzoeksters evenmin aannemelijk dat de verweerder bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE